

LBRIS

We know
books

JULIA LONDON

Cum să devii printesă

Traducere din limba engleză
DANIELA PURGARU

1

Londra, Anglia

1847

Trei vase arborând drapelul verde-albastru al Aluciei au sosit săptămâna trecută la docurile din Londra. La bord se afla delegația oficială care urmează să participe la summitul pentru pace Wesloria–Alucia, organizat în numele Majestății Sale, regina Victoria. Așteptările sunt mari, iar speranțele numeroase în privința ajungerii la un acord între cele două țări vecine, care va favoriza, în cele din urmă, pacea între acestea.

Majestatea Sa îi va întâmpina pe demnitarii străini aflați în vizită la Palatul St. James, iar summitul a început oficial.

Pacea între cele două națiuni rivale este un obiectiv admirabil. Dar se poate ajunge la pace între două țări care se războiesc de generații pentru același pământ? Este posibil ca falia familială ce desparte cele două națiuni să fie atât de adâncă, încât să nu poată fi reparată? La momentul scrierii acestui articol, abundă zvonuri privind unele comploturi infame care ar fi puse la cale. Desigur, ne vom strădui să le ținem pe dragile noastre cititoare informate cu privire la evoluția lucrurilor.

Doamnelor, sezonul Crăciunului bate la ușă, și acum este momentul să comandăm costume noi pentru soți și fii, ca să fie gata de Anul Nou. Taylor și Fiii, de pe Savile Row, acceptă comenzi.

Gazeta Honeycutt de modă și
viață gospodărească dedicată doamnelor

Văduva Hollis Honeycutt aștepta surescitată la porțile Palatului St. James să fie primită înăuntru. În primul rând, stătea în mijlocul unei mulțimi de gentlemeni, toți vorbind destul de tare în diferite limbi, fără

nici o considerație față de alte conversații din apropiere. O femeie impetuoasă ajunsă la o anumită vârstă, lipsită de prezența soțului răposat, s-ar fi putut simți îmbătată de izurile de citrice și tutun ce păreau să-i însoțească pe atât de mulți bărbați, însă lui Hollis nu-i păsa de toată acea masculinitate privilegiată care se înghesuia în toată feminitatea ei. Părea că nu percepeau modul în care trupurile lor încăpeau în spațiile aglomerate – continuau s-o îngrămădească, aruncându-i ocazional *scuze*.

Se simțea iritată pentru că trebuia să aștepte la această coadă sau oriunde altundeva pentru a lua ceaiul cu propria soră. Nu era vina ei că Eliza Tricklebank, care trăise pe vremuri în modesta piață Bedford din Londra, era acum ducesa de Tannymead și viitoarea regină a Aluciei, dar și oaspetele reginei Victoria. Ea era în continuare sora lui Hollis, iar faptul că era lăsată să aștepte ca o sărăntoacă la porțile palatului ca s-o vadă nu era corect.

În plus, Hollis continua să se simtă iritată după o întrevedere avută mai devreme în acea zi cu odiosul domn Shoreham, cu aere de superioritate, care o trimisese imediat la plimbare. Și nu pentru prima dată – îndurase săptămâni întregi o dispută filosofică cu acel gentleman de la Biblioteca din Londra.

Donovan, servitorul ei, stătea lângă ea la coadă, urmărind cu privirea mișcările gentlemanilor în timp ce grupul înainta încet către cabina santinelei. El era singurul bărbat din viața ei căruia nu-i păsa de cât de mult trâncănea – ei bine, în afară de tatăl ei, desigur. Și de Lord Beckett Hawke, prietenul ei. Lui Beck nu-i păsa, dar nici nu asculta. Donovan asculta întotdeauna foarte răbdător și apoi își spunea părerea pe șleau, dacă era întrebat. Uneori, o spunea și dacă nu era întrebat. Ceea ce făcea chiar în acest moment. El zise:

–Una dintre probleme, dacă nu te superi că o zic, e că ești destul de încăpățânată. Doar am observat la tine înclinația asta, nu?

Ea țâțâi spre el.

–Admit că, uneori, s-ar putea să sufăr de căpoșenie, dar, în cazul ăsta, am *dreptate*.

Donovan râse. Coadă se mișcă; el își puse mâna pe spatele ei și o împinse ușor în față, în mulțime.

Hollis nu putea să zărească nimic dincolo de capetele celor din fața lor, așa că se uită în jur. Privirea se întâmplă să îi poposească asupra unui gentleman care stătea singur într-o parte. Era înalt, iar sub borul pălăriei observă că avea părul mai lung decât era la modă. Purta un palton

LIBRIS | We know books

care îi făcea umerii să arate imposibil de largi, iar ea se întrebă în trecut dacă erau într-adevăr atât de lați. Își ținea capul înclinat într-un unghi neobișnuit și părea oarecum confuz, ca și cum s-ar fi trezit hoinărind pe un târâm ciudat. Nici o mirare, coada de la intrarea în palat pentru ceaiul regal era ridicol de lungă, iar gărzile nu păreau să știe ce făceau. De ce *erau* atât de mulți oameni invitați la ceai? Scopul, din câte înțeleșese Hollis, era de a da un ton conciliator negocierilor de pace dintre Alucia și Wesloria, care aveau să înceapă luni. Reprezentanții celor două regate fuseseră invitați la acest ceai împăciuitoare, dar chiar erau atât de mulți căroră trebuia să li se dea tonul?

Bărbatul confuz se mișcă în spatele altor gentlemeni, iar Hollis îl pierdu din vedere.

Reveni la Donovan și la supărarea ei.

– Trebuia să fi văzut cât de îngâmfat era domnul Shoreham. Întru totul prea încrezător în locul lui pe această lume și în gândirea lui pe care, evident, o consideră superioară pentru că-i *bărbat*. Îți spun, e unul dintre cei mai aroganți și mai ridicoli bărbați din toată Londra.

– Ei bine, asta e ceva, nu? spuse Donovan. Sunt o mulțime de bărbați în Londra. Un lucru cu care se poate lăuda.

El înaintă spre cabina santinelei și îi înmână unuia dintre gardieni invitația lui Hollis. Gardianul dispăru înăuntru cu ea.

– Mai spuneți-mi o dată, cum l-ați făcut? întrebă Donovan, dar, înainte ca Hollis să poată răspunde, el se aplecă în față și îi zise gardianului: Nu se face s-o lași pe doamna Honeycutt să aștepte, băiete. E sora ducesei de Tannymeade.

– Aveți răbdare, spuse gardianul pe un ton ursuz.

Donovan se uită la Hollis.

– A, îmi amintesc. Plin de aere, nu?

Hollis făcu o grimasă de remușcare.

– Ei bine, n-am zis-o în *gura mare*. N-am făcut decât să susțin ceea ce-i evident.

Trei bărbați îi îmbrânciră în timp ce treceau de poartă; Donovan o trase într-o parte.

– Ca să vezi! zise Hollis îndreptându-și boneta. Crezi că le e teamă că li se răcește ceaiul?

– Sau că regina nu a pregătit suficiente prăjituri? Stai aici! Mă duc să văd ce-l reține pe gardian.

El se îndreptă înapoi spre cabina santinelei, însă alți câțiva gentlemen care tocmai primiseră permisiunea de a intra se îngrămădiră foarte dornici și foarte zgomotoși pe poartă. Hollis făcu un pas în spate pentru a evita să fie călcată în picioare, dar rată bordura și se împiedică. Se ciocni de ceea ce ar fi putut fi un zid, dacă n-ar fi avut două mâini și n-ar fi prins-o de coate, echilibrând-o fără nici cel mai mic efort.

–O! exclamă Hollis și se întoarse să vadă cine o scutise de o căzătură.

Era bărbatul confuz. Doar că acum nu mai părea confuz – arăta ușor îngrijorat. O măsură cu privirea, parcă vrând să se asigure că persoana ei nu suferise vreo daună. Hollis observă atunci o șuviță groasă de păr castaniu-închis care scăpase de sub pălăria lui și îi atârna deasupra sprâncenei. Tenul lui era dintr-o regiune a lumii în care pielea avea o nuanță mai închisă decât cea palidă a britanicilor. Avea ochi căprui plini de viață, iar Hollis era atât de surprinsă că el fusese cel care îi preîntâmpinase căderea, încât rămase fără cuvinte. În mod clar el nu se aștepta ca ea să spună ceva – înclină din cap politicos, apoi o ocoli și se îndreptă spre cabina santinelei. Ea îl privi înmânând invitația gardianului, și, când acesta i-o înapoie, bărbatul privi în jur, parcă nesigur dacă trebuia sau nu să pășească dincolo de porți. După câte se părea, decise să n-o facă – băgă invitația în buzunar, apoi o apucă în direcția opusă intrării, ca și cum ar fi vrut să intre într-un alt palat și tocmai observase că se afla la cel greșit.

Donovan apăru brusc în fața ei.

–Totul e aranjat. Pe aici, spuse el și o conduse în mulțimea de gentlemen care treceau dincolo de poartă. Trebuie să vă întâlniți cu domnul Bellingham chiar în curte.

Îi arată invitația unui alt gardian, care deschise poarta. Când Hollis trecu, alți doi bărbați își făcură drum dând din coate pe lângă ea.

–Ce caută toți acești gentlemen la ceai? întrebă Hollis în timp ce ea și Donovan se îndreptau spre curte. Credeam că gentlemanilor nu le pasă de așa ceva. L-am invitat pe Beck odată și mi-a zis că ceaiul este pentru bunici și pentru bârfitoare.

–Nu pot să mă pronunț în numele domniei sale, spuse Donovan, dar părerea mea e că acești gentlemen sunt aici pentru ceai. Se întinse să bată la ușa pe care i-o indicase gardianul. Nu se întâmplă des să fi invitat să stai cu regina.

Ușa se deschise larg. Donovan îi înmână invitația unui gentleman aflat acolo în picioare.

LIBRIS

We know
books

—A, da, desigur, doamnă Honeycutt. Vă așteptam. Eu sunt ajutorul de majordom, Bellingham, la dispoziția dumneavoastră. Vă rog să mă urmați!

—Mulțumesc, zise Hollis ridicându-și privirea spre Donovan.

—Să trec să te iau peste o oră? întrebă el, aruncând o privire la ceasul de buzunar.

—Nu-i necesar. Eliza o să aibă grijă să fiu trimisă acasă cu o escortă potrivită.

El încuviință din cap și strecură ceasul înapoi în buzunar. Zâmbi.

—Ce frumos arăți, madam! Aș zice că azi e o zi excelentă pentru a-ți căuta un soț. Sigur o să fie mulți bărbați care rătăcesc pe acolo prin încăperi.

Hollis își dădu ochii peste cap, dar simți cum roșește.

—Vrei să ieși în seara asta?

Zâmbetul lui Donovan se transformă într-o grimasă și, chiar dacă ea înțelegea că nu putea exista niciodată ceva între ei, zâmbetul lui îi făcea mereu inima să tresalte. Era, poate, cel mai chipeș bărbat pe care-l cunoscuse vreodată.

—Mai bine nu întrebi, zise el pe un ton exuberant. Își puse mâna pe cotul ei și o întoarse cu fața către ușă și către gentlemanul care aștepta răbdător. Nu trebuie să te îngrijorezi, da?

—Nu sunt îngrijorată. Nu simt nici urmă de îngrijorare. Te-am dat deja uitării.

Donovan râse.

—Mergi și bucură-te de timpul petrecut cu sora ta și cu nepoata. Să vii acasă cu o poveste!

Spunând aceasta, el îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse și plecă.

Hollis îl urmări îndepărtându-se cu pas vizibil săltăreț. Chiar în clipa în care el dădu să iasă pe poartă, ea îl văzu pe bărbatul confuz traversând curtea cu atâta hotărâre, încât gulerul paltonului îi sălta la fiecare pas. Nu mai părea nesigur de nimic — arăta cu desăvârșire destins. Se îndreptă în direcția în care mergeau toți ceilalți gentlemeni în grupuri de câte doi sau trei, vorbind și râzând și continuându-și drumul de parcă s-ar fi dus la un pub după un meci de crichet.

—Doamna Honeycutt?

—O! Da, îi spuse ea ajutorului de majordom când își veni în fire, apoi păși dincolo de ușă.

2

Toată Londra așteaptă cu nerăbdare să o zărească pe ducesa de Tannymeade, născută domnișoara Eliza Tricklebank, care a revenit recent la Londra împreună cu soțul ei, ducele, și fiica ei nou-născută, moștenitoarea tronului Aluciei. Se spune că prințesa Cecelia este un mic heruvim, cu ochii verzi ai mamei sale și părul întunecat al tatălui ei. Speculații în legătură cu cine ar putea fi o pereche potrivită pentru micuța prințesă au început deja să circule, fiul de doi ani al unui anume ministru englez fiind cel mai bine cotate la pariuri la un club White's pentru gentlemen.

Este de neconceput ca un joc de salon care o implică pe tânăra prințesă să distreze cu atâta ușurință, în timp ce zvonuri credibile legate de necazuri persistă în cercurile regale. Ar fi de datoriu noastră a tuturor să ne reamintim importanța reală a acestui summit.

Doamnelor, vă reamintim că o crinolină rigidă reprezintă un pericol pentru sănătatea dumneavoastră. Aveți grijă când stați pe marginea unei stânci, deoarece un vânt zdravăn poate trimite o persoană în larg ca pe un balon, ceea ce, din păcate, a constatat regretata doamnă March din Scarborough.

Gazeta Honeycutt de modă și
viață gospodărească dedicată doamnelor

Era pentru a doua oară când Hollis era condusă în Palatul St. James ca o față regală și a doua oară când avea senzația că era părtașă la perpetuarea unei minciuni teribile. Se simțea mult mai în largul ei acasă, în sufragerie, cu picioarele întinse în fața focului.

Bellingham, cu mănuși albe și o eșarfă innodată impecabil, o conduce în sus pe scara principală și apoi pe un coridor către o sală mare, pe lângă portrete și console din marmură și o privesc spectaculoasă cu parcul St. James. Mai dădu colțul o dată, și continuară pe încă un hol foarte lung, pe lângă alte portrete, urne enorme și draperii de catifea, până când ajunseră la ușa care dădea în suita de camere rezervate pentru ducele și ducesa de Tannymead. Bătu de două ori. Cineva dinăuntru deschise cu promptitudine. Ajutorul de majordom păși înăuntru, făcu o plecăciune și anunță pe un ton maiestuos:

– Doamna Hollis Honeycutt.

– Hollis! strigă Eliza bucuroasă de undeva din încăpere, iar când Hollis trecu pragul, își zări sora țâșnind printr-o adevărată mare de oameni pentru a ajunge la ea.

Hollis abia de avu timp ca un lacheu să-i ia boneta și pelerina de pe umeri până când Eliza răzbi prin labirint și își aruncă brațele în jurul ei, topăind încântată, așa cum obișnuiau să facă când erau fete.

– Ai întârziat, dragă. Unde ai fost? Mi-a fost teamă că o să ratezi totul.

– Îmi pare foarte rău, Eliza! N-am avut încotro.

Totul ar fi putut fi evitat. Mândria și hotărârea ei de a dovedi că domnul Shoreham se înșelase se dovedeau un mic obstacol.

Eliza făcu un pas în spate pentru a analiza rochia lui Hollis, apoi dădu aprobator din cap.

– E frumoasă. Caro a zis că-i bună, dar nu chiar atât de bună ca rochia pe care ți-a făcut-o pentru bal.

– Dar e așa *strâmtă*, gemu Hollis, coborându-și privirea către fusta albastră ca gheața.

Își duse mâna la mijloc într-o încercare inutilă de a slăbi strânsoarea corsetului.

– Trebuie să fie strâmtă! Taliile contează. Nu că mie mi-ar păsa câtuși de puțin de a mea.

Ea râse – desigur –, pentru că nu prea mai conta ce purta Eliza. Avea o înfățișare regală, ca și cum s-ar fi născut pentru a fi regină, nu fică de judecător. Eliza era mai plinuță decât atunci când părăsise Londra, dar între timp se măritase și născuse. Pentru ochiul părținitor al lui Hollis, sora ei era superbă. *Viața* ei era superbă. Avea un soț minunat și frumos care o adora. Avea o fică precum un heruvim. Avea un palat și servitori, bijuterii și rochii și într-o zi urma să șadă pe un tron. În ochii surioarei ei, Eliza fusese întotdeauna demnă de invidie pentru frumusețea

sa, dar de când o adusese pe lume pe Cecelia părea să strălucească. Oare asta îi făceau unei femei dragostea, compania și maternitatea? Dacă da, Hollis tânjea îngrozitor după așa ceva.

– Scuze... pe mine nu mă saluți?

Hollis, care ar fi recunoscut oriunde acea voce masculină, se întoarce. Îl cunoștea pe Lord Beckett Hawke de o viață. Beck, fratele mai mare al lui Caroline, cea mai dragă prietenă a Elizei și cea mai apropiată persoană din viața lui Hollis. El era insuportabil și niciodată nu se sătura să-i spună acesteia ce să facă, dar o iubea și o susținea atunci când ea avea cea mai mare nevoie de el.

Recent, un unchi în vârstă murise, și, pentru că nu avea moștenitori supraviețuitori, Beck fusese numit conte. Acum, era Lord Iddesleigh. Avea o moșie nouă, care se afla la câteva ore de Londra, cu nimic altceva în jur decât un sat pe care Beck îl proclamase în particular puțin mai mare decât o balegă de cal.

El era singurul din sufrageria aglomerată care trona pe un fotoliu din catifea roșie, picior peste picior, ca un bunic bătrân care își supraveghează calm progeniturile. Înclină capul și o examinează pe Hollis.

– Ce drăguț arăți! Vino aici și spune-mi ce-ai mai făcut! Nu mai treci deloc pe la mine, Hollis. Era o vreme când nu mai puteam scăpa de tine din casa mea, iar acum nu vii mai deloc.

– Ce naiba tot zici? Întrebă ea râzând. Am cinat la tine acasă acum nici trei zile. Ce stai acolo de parcă te pregătești să ieși în primire dările de la chiriașii tăi?

Beck privi în jur.

– E vreo regulă care zice că oaspeții de la palat n-au voie să stea jos?

– Niciodată n-am înțeles ce rost are atâta mobilă dacă nu-i folosită, spuse Eliza.

– Hollis, dragă!

Sora lui Beck, Caroline, acum Lady Chartier, după ce se măritase cu fratele prințului Sebastian, Leopold, își croia drum prin mulțimea de oameni pentru a veni în întâmpinarea lui Hollis, cu brațele întinse. Prințul înainta în spatele ei.

Caroline o prinse pe Hollis de mâini și se aplecă s-o sărute pe obraz.

– Hollis, zise prințul Leopold și îi luă mâna din ale lui Caroline. Credeam că ai dispărut. Îi duse mâna la buze. Arăți foarte bine, ca întotdeauna.

El zâmbi cu afecțiune. Hollis făcu o reverență.

LBRIS

We know
books

–Mulțumesc, alteță. Ești foarte amabil să spui asta. Și pot spune că viața la țară cu siguranță vă prinde foarte bine *amândurora*.

Își petrecuse o mulțime de timp alături de prinț și de Caroline în Sussex. Reședința familiei Hawke se afla chiar la marginea satului Bibury, loc în care Caroline și, în cele din urmă, Leopold se retrăseseră după scandalul considerat de toată lumea cel mai mare din Londra – până în urmă cu circa patru luni, când un nou scandal venise să-i ia locul.

Hollis și Eliza numiseră scandalul „curtarea“ lui Caroline. Dar nimeni nu crezuse cu adevărat că Leopold și Caroline aveau să reziste mai mult de o săptămână la țară, atât de departe de societate. Amândoi fuseseră prezenți vreme îndelungată pe listele de invitați. Până când nu mai fuseseră.

Era imposibil de crezut, dar oamenii despre care se considera că ar fi cel mai improbabil să facă asta din toată Marea Britanie se stabiliseră la țară și descoperiseră, după ani de-a rândul în care fuseseră văzuți la fiecare eveniment social, că viața rurală, pieile de căprioară și animalele li se potriveau. Pentru Caroline era ceva pașnic și bucolic, spre deosebire de viața lor din Londra. Beck spunea că asta era o scuză inventată, iar adevărul era că prezența lor încă nu era permisă în majoritatea saloanelor din Mayfair.

–Scandalurile mor încet, îi spusese el lui Hollis. Mai bine să nu ajungi în mijlocul unuia, dragă.

Caroline făcu un pas înapoi pentru a admira rochia lui Hollis.

–O, e minunată, nu-i așa? Știam că va fi. Să știi că am un talent deosebit la culoare.

În ultimul an și ceva, Caroline descoperise că avea un talent în-născut pentru realizarea rochiilor, iar acum creațiile ei erau la mare căutare în toată Londra. Ea o concepuse pe acesta într-o croială mulată pe corp, așa cum preferau alucienii, și cu multă dantelă, așa cum preferau englezii.

–Este îngrozitor de strâmtă, șopti Hollis.

–Nu-i vina *mea*, zise Caroline.

–Hollis, iat-o! Îngerășul meu, gânguri Eliza.

Hollis se întoarse înapoi spre sora ei. În marea de oameni din spatele ei se ivi unul, cu un cap mai înalt decât ceilalți. Își croia drum spre ei. Era soțul Elizei, prințul Sebastian, duce de Tannymede și viitorul rege

al Aluciei, care îl ducea în brațe pe primul lor copil și moștenitor. Ținea copilul sus, cu un zâmbet larg și mândru.

– Ar trebui s-o ducă el așa? întrebă Caroline. N-ar trebui să se ocupe o dădacă?

– Preferă s-o țină el, spuse Eliza. E absolut topit.

– Cu toții suntem, zise Hollis pe un ton visător.

Prințesa Cecelia avea șapte luni și părea că abia se trezise după ce trăsesse un pui de somn – părul ei brunet era ciufulit și avea unul din obraji mai roz decât celălalt, ca și cum stătuse culcată pe el. Clipi spre adulții adunați în încăpere, uitându-se la ei cu o privire aspră, de parcă erau un fel de animal pe care-l vedea pentru prima oară. Dar se plictisi repede de priveliște și puse capul pe umărul tatălui ei.

– Hollis! Prințul Sebastian zâmbi în timp ce se aplecă s-o sărute pe obraz. Ai vrea să-ți ții nepoata în brațe?

– Te rog! spuse Hollis, întinzându-se spre copil.

Mica prințesă veni de bunăvoie, dar îi aruncă lui Hollis o privire foarte suspicioasă. Avea bucle întunecate, ochii de un verde pal și buze strânse și plinuțe. Era toată numai obraji și coapse, genul care cere să fie strâns cu afecțiune.

– O, vai, spuse Hollis cu nostalgie. Nu pot s-o iubesc mai mult.

– E frumoasă, Eliza, fu de acord Caroline.

– Nu vreau să mă laud, dar cred că e cel mai frumos copil pe care l-am văzut vreodată, zise Eliza mângâindu-și fiica pe spate.

După ce reuși să se ridice din fotoliu, Beck veni să arunce o privire la copil.

– Vrei s-o ții, unchiule Beck? întrebă Caroline.

– Nu vreau. În primul rând, nu-s unchiul ei. În al doilea rând, am ținut-o mai devreme și mi-a salivat pe umăr. Chiar dacă aș fi dispus s-o țin în brațe după acel incident impardonabil, părinții ei sunt atât de înnebuniți după ea, încât nu pot să-i dea drumul mai mult de-o clipă.

Cecelia începu să se agite.

– Dă-mi-o, Caro! spuse Eliza.

– După cum spuneam, rosti Beck cu voce tărăgănată.

– Eliza, urmează să mergem la ceai, îi aminti ducele și ridică mâna, făcând semn cuiva.

Eliza își lipi obrazul de al bebelușului ei.

– Nu vreau s-o părăsesc, spuse ea în timp ce o femeie îmbrăcată în haine gri de doică păși în față și făcu o reverență.